Степан
Біляк

У полоні щодення

Бунеев

Степан
Біляк

У полоні щодення

Поезії

Ужгород
Видавництво
TIMPANI
2016

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4УКР) 6-5
Б 61

Степан Біляк, відомий на Закарпатті й далеко за його межами лікар-уролог, автор збірки поезій «Проліски рвуться увись» та пісенника «Благословляю день і час» (музика Петра Матія), йде до читача зі своєю другою поетичною збіркою, в якій, ніби гортаючи сторінки свого поетичного щоденника, вихоплює зором ту чи іншу що і разом з читачем роздумує над прожитим і пережитим.

© Степан Біляк, 2016
© Микола Дем'ян, художнє оформлення, 2016

ISBN978-966-8904-97-4

* * *

Люди – завжди люди.
Дуже вони різні:
Бідні та багаті,
Лагідні і грізні,
Ледарі й завзяті,
Злі і добродії,
Тумани і вчені,
Добрі і злодії.
Так було одвіку
Й так до віку буде.
Люди – тільки люди,
Їх зустрінеш всюди –
На морях і суші,
В лісі і у полі,
Різні у них душі,
Різні у них долі.
Сам Господь можливість
Дав їм вибирати
Правді, а чи кривді
Перевагу дати.
Люди вибирають
Те, що хочуть мати.
Як за це непросто
Відповідь давати.

18.04.2012

* * *

Прости нас, Господи, прости
За храми знищені й хрести,
І за замучені народи,
І за гріховні нагороди.
Прости нас, Господи, прости!

Прости нас, Господи, прости
І за молитви й за пости,
За усілякі злодіяння,
І допусти до покаяння.
Прости нас, Господи, прости!

Прости нас, Господи, прости,
Снаги дай хрест твій донести.
Прости, що у години люті
Були молитви призабуті.
Прости нас, Господи, прости!

Прости нас, Господи, прости,
Прощенням душу освяти,
Щоби у прощі та у битві
Черпали силу ми в молитві.
Прости нас, Господи, прости.

* * *

Що на мене отут чекає,
Це один Господь лиш знає.
Та живе у серці віра –
За добро добром відмірить.

Складуть мірку мені повну
За стезю мою церковну.
Жаль бентежить мою душу –
Чи не пізно нею рушив.

Ні, не пізно, бо до Бога
Вчасна будь-коли дорога.
І воздасть усім Всевишній
За труди – славу во вишніх.

Не жадаю хвали-слави
Від вельмож і від держави.
Бога буду я просити
Нечестивців злих простити.

Віра в серці не зів'яне –
Брат із братом поруч стане.
Разом будемо просити
В Бога ласки в мирі жити.

І за тих благати будем,
Котрі сіють зло між люди,
Шану ідолам складають,
Бо що творять – добре знають.

05.02.2012.

* * *

Тече вода тихо-тихо
Їм на добро – нам на лихо.
Що несе вода студена?
Течія ріки таємна.

Життя вчило ж українців
Усіх разом й поодинці.
Не на користь їм наука,
Доля їх – пекельна мука.

Виїжджають вони з дому,
На край світу, хто д`Святому.
Плачуть їхні батьки й діти:
Чом вандрують, як планіти?

Там для них не з медом паска.
Ой гірка чужинська ласка.
Та до всього вони звикли,
Лиш душею б не поникли.

В кожного – про щастя мрія
І на Бога вся надія.
Геть з плечей і серця втому:
Одного б лишень – додому.

Як для кого повелося –
Щось вдалось, щось не вдалося.
І сумна й тяжка ця доля –
Їсти хліб з чужого поля.

11.02.2012

* * *

Дай, Господи, іншим щастя –
З мене його досить.
Мабуть, той тільки щасливий,
Хто щастя не просить.

Я не просив його довго,
Бо просила мати,
Знав, що молить вона Бога,
Щоб не знав я втрати.

Та втрачено небагато –
Втрачено лиш тлінне.
Своєчасно зрозумів я –
Тільки вічне цінне.

Почав Богу молитися
Ще з раннього віку,
Продовжую так робити,
Бо гріхів без ліку.

Так до істини молитва
Відкриває двері.
І в Ісусі вічна правда
Тайної вечері.

06.05.2012

* * *

Помолюся Пану Богу
Й прямо Йому в руки
Віддам свою грішну душу
На життя – не муки.

Прийми, Боже, дух мій грішний,
Дуже Тебе прошу:
Результат мій мало втішний –
Мав я важку ношу.

Було важко часом жити,
Та не хотів вмерти.
Я й не думав, що не буду
Боятися смерті.

05.05.2012

* * *

Як зустрінуся з тобою,
Я тебе впізнаю,
Не тому, що ти з косою –
Давно тебе знаю.

Зустрічались досить часто
Днями і роками,
Перемогти тебе важко,
Бо гризеш зубами.

Не за себе я боровся
Впродовж всього часу.
Та я тебе не боявся –
Майстра екстра-класу.

Чи поборю й цього разу?
Звідки мені знати?
Бо тебе, страшну заразу,
Важко вже здолати.
.
Я не кажу, що не маю
Ні сили, ні духу.
Щоб потрапити до раю,
Прийму твою муку.

28.11.2010

* * *

І минуле, і майбутнє
У єдності квітнуть,
У ній славних наших предків
Мрії заповітні.

Мова, звичаї, культура
І народна пісня...
Нас згуртовує їх сила
Й мудрість благовісна.

Пам'ятаю й сам багато
Із часів минулих –
Зайди рвалися до хати,
Ми це не забули.

Було горе, були злидні,
Годі і казати,
Та ніщо не могло духу
Нашого зламати.

Лихоліттям не здались ми,
Як зимі смереки –
В кожну хату приносили
Діточок лелеки.

І минуле, і майбутнє
У єдності квітнуть,
Бережімо ж наших предків
Мрії заповітні!

06.05.2012

СПОМИН ПРО ВЕСНУ 1945-ГО

Куди не глянеш –
Повно гріха!
Впала на люд наш
Днина лиха.

Для одних сльози,
Для інших – рай.
Хоч світ за очі,
З горя тікай.

Й нашу родину
Не обійшла.
Тяжка година,
Люта імла.

Літ сорок вісім
Мамці було,
Як похоронки
Чорне крило

В самий Великдень
Вдарило всіх:
«Смертю хоробрих
Син ваш поліг».

Як пережить це
Мамці було?
Смутком у серце
Горе ввійшло.

Лишень в молитві
Втіха була –
І пережить це
Сили дала.

07. 05. 2012

* * *

Я зробив свій вибір власний,
Чистий перед Богом.
І щасливий, і нещасний
Був я із народом.

Не цурався людей бідних,
Був для них доступний.
Від нахабних і негідних
Був для них заступний.

Чи нарікав я на інших?
Винив їх? Ніколи!
Був готовий відповісти
За свої «крамоли».

Завжди знав, чому роблю так –
Дію, а не плачу.
Всяким злісним нечестивцям
Даю завжди здачу.

Не крутив в кишені дулю,
Жив, як міг, без страху.
Погрожують пси навчені:
«Знищим бідолаху».

Та не могли і не зможуть,
Бо Ангел-хранитель
Не допустить рать ворожу
У Божу обитель.

18.11.2010

* * *

Маємо один день Злуки,
А всі інші дні – розлуки.
Ми не тільки розлучені –
Ненависні, розлючені.
Один одного не знаєм –
Ворогами величаєм.
Той десь словом нам не вгодить,
Той у вишиванці ходить.
Кому яка мова рідна,
Хто і чим персона гідна!
Мить – і маємо проблему,
Для дискусій всяких тему.
Та в них бесіди не мирні,
Хоч ми лагідні і смирні!
Скільки нам ще треба вчитись,
Щоб життям не осмутитись.

22.01.2014

* * *

Коли зустрілись наші очі
Ясної зоряної ночі,
Вмить моє серце запалало —
Воно давно любові ждало.

Палає серце і сьогодні –
Кохання ріки повноводні.
Воно, як та сльозина, чисте,
Як ватри полум'я іскристе.

Любов до тебе невгамовна,
Душа, мов чаша, щастям повна.
Ти пречудова сину мати,
Ну, як тобі це не сказати!

За те ми дякуємо Богу:
Мов хліб святий ти на дорогу,
Ковток живильної водиці,
Як стану з горем наодинці.

З тобою легко в біді, і в горі
Не лиш на суші, а й на морі.
Ми тягнемось увись, до неба,
Таке життя – наша потреба.

01.02.2012

* * *

Мелодійна мово рідна,
Я тебе кохаю,
Я такої співучої
Іншої не знаю.

Тебе, рідну, наповнюють
Карпатські джерельця,
Тобі розвитку бажаю
Від щирого серця.

Мово рідна українська,
Мово досконала,
Прошу Бога і благаю,
Щоб ти процвітала.

Тебе слухаю щоденно –
Звучи, голосніше!
Коли, свята, тебе чую –
На душі світліше.

Мово ласки і любові
В калиновім цвіті,
Нам без тебе не вижити
На цім білім світі.

Бо без тебе Україна,
Як без душі тіло.
Мова рідна — думка наша,
Наше слово й діло.

12.02.2012

* * *

Мов бурхлива гірська річка,
Гуцулки кохання.
Горить ватра, не згасає
З вечора до рання.

Уста дівчини, як іскри,
Обпалюють тіло,
Її ласки, наче злива,
Піснею дзвеніли.

Руки лагідні, ласкаві,
Наче дотик щастя.
– Звати як тебе, дівчино?
– Звати мене Настя.

Живу в горах, моя врода,
Як вода в криниці.
Мені світять, мене знають
Місяць і зірниці.

Привела мене до тебе
Срібная стежина.
Ти – єдиний мій у мене,
В тебе я – єдина!

16.02.2012

* * *

Мово рідна українська,
Плекана віками.
Пісне наша материнська,
Нерозлучна з нами.

Ти прости нас за діяння
Вільні і невільні,
Від сьогодні ми назавжди
Крила нероздільні.

Розуміють тебе птахи
І квіти, і трави.
І живуть тобою люди
Вільної держави.

1992

* * *

Жаль, напевно, повертати
Що понакрадали,
Тож проводите дебати,
«Рішаєте справи».

Ніби вони для народу,
На користь державі.
Народ пухне із голоду –
Душі в вас іржаві,

Душі ваші, нечестивці, –
Пустота тілесна.
Уже скоро на вас прийде
Відплата небесна.

Не будете ви прощені
Ні Богом, ні світом.
Злочинці, доморощені
Труйним пустоцвітом.

Розрослися ви до блуду.
Спопелить вас літо!
Доведеться перед людом
Стати із одвітом.

За содіяне, панове,
Вільно і невільно,
Буде кара, чесне слово,
Вам за все потрійна!

18.02.2012

* * *

Відцвіли вже чорнобривці,
Опало листя у садах.
Залишились нечестивці –
З ними я не у ладах.

В ладах з ними і не буду,
Не стану на їхній шлях.
Жити буду я для люду.
Життя злостивців – вічний жах.

Нема страху перед ними,
Його ніколи я й не мав.
Вони для тих були страшними,
Хто перед ними відступав.

02.12.2012

* * *

Політики, політики!
Нема в вас самокритики,
Ні мови в вас, ні голосу –
Синдром пустого колосу.

Ви з повними кишенями
Доларами зеленими.
На що тепер надієтесь?
Куди завтра подінетесь?

Надієтесь на прощення,
Кати ви доморощені?
Тож довго не вагайтеся:
Поки є час – покайтеся.

04.02.2012

* * *

Господи! Моє серце сповнене
Твоєю благодаттю,
Бажаннями боротися
З нечестивців раттю,
Яка взяла верх над людьми
В нашій Україні –
Ніяк її не здихатись
Ні завтра, ні нині.
Точить іржа нечестивих
І душу, і тіло,
Брат на брата поглядає
Косо та злосливо.
Замінила ця зараза
Потреби духовні.
Проникає нечестива
В будівлі церковні.
Господи, Великий Боже
Многомилостивий,
Наверни нас, людей грішних,
На шлях справедливий.
І прости нам гріхи наші,
Дай нам більше віри –
Ми втратили давно совість
І не знаєм міри
У потребах, у тілесних,
Безмірні в багатстві.
Живем-скніємо щоденно
В диявола рабстві.
Прости нам, Всевишній Боже, –
Тобі це під силу.
Не дай долі нас згубити
Й Україну милу.

02.02.2012

* * *

Невже ж то край наш –
Богом забутий?
Невже це правда?
Не може бути!
Стачить наснаги
У мене для всіх.
Бо не спіткнуся,
Не впаду у гріх?
Людці злостиві
Не милостиві!
Ваші діяння –
Світ нещасливий!
У світлих водах
Лишень каламуть
Душі мізерні
Ваші несуть.
Підступні, зрадливі.
Наділені владою,
Стали давно вже
Людям завадою.
Губите душу,
Губите тіло,
А з ним згубили
І слово, і діло!

12.01. 2012

* * *

Кому маю дякувати,
Думаю-гадаю,
Через кого Господь поміг
Мати те, що маю!

1994

* * *

Я молюся й Бога прошу
За всіх добродіїв,
І щоб Господь помилував
Брехунів й злодіїв.
Щоб дав час їм одуматись
Й покуту посильну,
Аби внуки й діти мали
Стезю непомильну.

17.09.2010

* * *

Мені моя мамка
Часто говорила:
«Будеш добре вчитись —
Будеш мати крила.
На крилах полинеш
В височінь небесну.
Якщо їх не втратиш,
Не впадеш у бездну,
На крилах ти зможеш
Високо кружляти
І бурю страшезну
Щасливо здолати.
З висоти додому
Дорога далека,
Та ти постарайся,
Вернись, як лелека,
Сядь собі на стріху
Трохи відпочити.
На землі батьківській
Буде легше жити.
І я буду поруч,
Хоч і під землею.
Буду джерелом я –
Радою твоєю».
Мамко моя, мамко,
Ти завжди зі мною
І в час непогоди,
І в хвильку спокою.
Беззвучні поради
Донині я чую.
І коли працюю,
І коли ночую.

«Не відбирай синку
Від людей надію,
Вселяй у них віру
І щасливу мрію,
І їм буде краще
Й тобі буде добре.
Май душу спокійну
І серце хоробре.
Не хули ти Правду,
Сатані протився,
За людей здоров'я
Борись і молися –
Зрозуміють люди.
Ти лікар від Бога,
Лічиш душу й тіло:
Всім ти – допомога
Ближньому й ворогу.
А сила Господня
Не дасть тобі впасти.
Будеш Божий пастир,
Стадо будеш пасти.
Повертай у стадо
Овечок Господніх,
Вбережи від пекла
І жахіть пресподніх.
Лиш так ти заслужиш
Покров сил Всевишніх,
Зможеш лікувати
Праведних і грішних.
Не жди нагороди –
Твоя нагорода
Не від сильних світу,
А від волі Бога.

22.09.12.

* * *

Мене Всевишнього рука
Веде в путі, що нелегкі.
Ні перед чим не зупинюсь,
Підлоті, злу не поступлюсь.

Мене веде дорога в храм,
Кажу я недругу: «Затям!
Мені не треба нагород,
Ні вседержителів щедрот».

Мовчати годі! Я кричу –
Граніт безмовний розтовчу,
Такий в житті залишу слід,
Щоб шанував його мій рід.

Щоби згадали так мене,
Коли мій час земний мине:
За правду мучивсь, нею жив
І світлу пам'ять заслужив.

25.08. 2010.

* * *

Князі земні –
Престол в імлі!
А люд мовчить,
Хоч світ тремтить.
Ви – страх, ви – жах,
Протест в серцях.
Що б не було –
Вернеться зло
До вас усіх –
За кожен гріх.
Воздасться вам –
Князям й князькам.
За вчинки всі
На небесі.

22.09.2012.

* * *

На нескошених травах
Сяють роси на славу.
Знають всі на світі сущі
Про їх сили цілющі.
Освіжаючи тіло
Від турбот наболіле,
Кров пробудять від сплячки,
Проженуть всі болячки.
В молодих і похилих
Наче виросли крила –
Можна в радості жити
Й навіть трішки грішити.
Роси чисті, іскристі –
Почуття променисті.
Стане дійсністю казка
Із любові і ласки,
Все, що душу гнітило,
Втратить злі свої сили.
Тож скоріш прокидайтесь –
Роси ждуть! Привітайтесь!

28.04.2012

* * *

Відійду у життя вічне
Чи на вічні муки,
І наступить час мій судний,
Сум на мить розлуки.

Хто закриє мої очі
В ту гірку годину?
Стануть поряд – добрі справи
І мої провини.

Що із них запам'ятають
На дев'яту днину?
Суєта суєт, мов жорна,
Скрушить все й закине

В Лети прірвисько бездонне.
Я страху не маю –
У молитві добрим словом
Хтось мене згадає.

* * *

І душа моя, і серце,
І розум, і тіло,
Служать Богу і народу
Совісно і сміло.

Дарма сили супостата
Сунуть, наче хмари,
Із яких не раз в цю землю
Грім неправди вдарив.

Диявола угодники
Світ занапастили,
Проти Бога ж нечестивці
Не матимуть сили.

І коротка перемога
Завершиться швидко,
Он вже сонця світлий промінь
На обрії видко.

Як відкличе Духа з тіл їх
Господь милостивий,
Ніхто навіть не згадає
Про люд нечестивий.

20.04.2012

* * *

Моя рука тримає міцно
Скальпель, перо і кадило.
Не буду й я на землі вічно –
Й моїм життю є мірило.

Переживу я лихоліття,
Щораз воюючи зі злом,
Аби у доль людських суцвітті
Поменше сліз гірких було.

У мене зброя незрадлива –
Їй не потрібно пишних слів.
Вона зцілюща й терпелива
Хто від неправди потерпів.

Її Господь мені довірив,
Й немає вищої мети,
Аніж вертати людям віру
Й на поміч немічним іти.

08.11.2010

* * *

Помирати вже не страшно,
Жити не цікаво
Так, як живуть нечестивці –
Підступно, лукаво.

Ні розуму, ані діла,
Пуста їх розмова.
Основна у них робота –
Інтриги та змова.

Переходять з влади в ради
Мафійні натури
І не туплять очі в землю,
Коли людей дурять.

Обіцяють гори й доли
І усім й окремо,
Спустошують гріхом душу
Й живуть надаремно.

Помирати вже не страшно,
Але мусай жити,
Щоб не дати нечестивим
Й далі зло творити.

29.03.2012

* * *

Завтра свята неділиця –
М'ясопусний тиждень.
Ми на Бога надіємся,
Ждемо всі Великдень.

Нас єднають на спасіння
Сподівання втішні.
Ми – Всевишнього творіння,
Чада многогрішні.

А Господь наш негнівливий
Жде від нас терпіння.
Він є добрий, милостивий,
Віра – нам спасіння.

Та додати ще до віри
Треба й добрі справи.
Треба жити в повній мірі
Щиро, не лукаво.

18.02.2012

* * *

Не забуду я водицю
Холодну джерельну,
Яка спрагу гамувала
У спеку пекельну.

Випасав я корівоньку
На Ділку, на схилах,
Їв солодкі черешеньки
Із дерев похилих.

Часто я лягав горілиць
В небо задивлявся,
Піднятися ввись до Бога
В мріях намагався.

Літав часто над землею
У снах кольорових,
Світ для мене відкривався
В овидах чудових.

Я книжки читав художні
У вільні хвилини...
«Вставай синку», – будив батько
Ранньої години.

Мамка лагідно казала:
«Не лінуйсь вставати
На світанку, якщо хочеш
Хліб й до хліба мати».

Пам'ятаю і ціную
Батьківські поради,
Зустрічаю у роботі
Кожну днину радо.

Бог за це, мені здається,
Руку простягає
І в трудах моїх щоденних
Щедро помагає.

19.02.12

* * *

Сплюндровані в Україні
І слава, і воля,
Обманута на Майдані
Українців доля.

Показані руки «чисті»,
Мов з роду не крали!
Що вони брудні, злодійні —
Ми й не уявляли.

Обманули неймовірно,
Зґвалтували совість.
Дарма ждали ми покірно
З білих ручок користь.

12.10.2005

* * *

Спасибі, Господи, Тобі
За дні щасливі і в журбі,
Тобі я дякую за все,
Що день і нічка принесе.
Твоя любов – мій оберіг,
Без неї жити я б не міг.
У ній – наснага до життя,
Моя дорога в майбуття.
Стрічаю радо день новий
Й молю: його благослови.

22.05.2010

* * *

Не користуйтесь в житті напівправдою –
Залишаючи лазівку брехні.
Не послуговуйтесь брехнями, зрадою.
Відповідайте лиш «Так!» або «Ні!».

Не наривайтесь на смерть молодими.
Живіть до глибокої старості.
Турботи... На мить розлучайтеся з ними
Заради хвилинної радості.

Сонцю радійте, зелені, зорям, дощу,
Ближніх вчинкові благородному.
Скажіть ворогам: «Нині усе вам прощу».
Хай ваш корабель у руслі пливе
повноводному.

* * *

Любов не можна зважити,
Ні зміряти, ні оцінити.
Любов можливо зрадити
Й неможливо без неї жити.
Із найсвітліших почуттів –
Вона повік в душі не згасне.
Господній дар в людськім житті,
Яким судьба завжди прекрасна.
Тож бережіть
Цей Божий дар.
Любов не терпить
Брехні і чвар.

* * *

Повиривали всі хрести,
Що за селом, обіч доріг –
Дияволи-антихристи
Творили зло і смертний гріх.

Духовність втрачену хотів
Я хоч у чомусь відновить,
Просив поради від хрестів
І цим добро щодня творить.

І зглянувся Господь на нас –
На мене і моїх батьків,
Вони ж молились повсякчас,
Щоб я обіт звершить зумів.

І ми змогли, як і колись,
Ввійти з молитвою у храм,
Дивитися в небесну вись,
Й послав Всевишній ласку нам.

Побудувавши храм святий,
Я волю батьківську здійснив.
Свій крок зробив я до мети,
Якою ще з дитинства жив.

Просила мамка: «Сину мій!
Служи ти Богу все життя,
Зціляти душі так зумій,
Як хворих зцілюєш щодня».

І відтоді по днешній час
Я прагнув так життям іти,
Щоб промінь віри не погас
І людям правдою світив.

28.08.2010

* * *

Відчуваю, надто рано
Руки ще складати.
Не усе й не всім віддав я,
Що би мав віддати.

10.12.2015

* * *

Зневірені люди
Тепер майже всюди.
Не вірять нікому,
Лиш Богу Святому.
Утративши віру,
Втрачають і міру
Усі, що багаті.
А ті, що збідніли,
Втрачають надію,
Не вірять у краще.
Вживають наркотики,
Наївшись їх натще.
Бачаться їм чортики,
Котрі їх ведуть
У царство диявола.
Показують путь
У саму пресподню,
У царство підземне,
У пекла безодню.

26.04.12

* * *

В любові народився я,
Цвіли у ласці ранні дні.
Кріпка батьків моїх сім'я
Вділила кріпості мені.

А Бог мене благословив
На добрі справи, хоч й трудні.
Я Господа благав-молив,
Щоб допоміг в трудах мені.

Я йшов і падав, і вставав.
Бував і босим, і нагим,
Всевишній руку подавав
І далі йти давав снаги.

Чому й за що така любов?
Лиш з часом я порозумів,
Прихильність Божу я знайшов
В молитвах дорогих батьків.

26.05.2011

* * *

Радіти вмій тому, що є,
І буде все життя твоє
Веселим, радісним, щасливим
На заздрість плаксам галасливим.
Хліб добувай в поті лиця
І пам'ятай слова Отця:
Не хлібом живемо єдиним:
Про душу теж подбай, людино,
Чуттям дрібним не потурай,
На слово сказане зважай
Тобою сказане без лесті,
Якщо ти справжній лицар честі,
І віру в Бога зберігай,
Водиці спраглому подай,
Утіш його, щоб не журився –
Він теж для щастя народився.

24.02.2012

* * *

Помирати в самотності
Хай не доведеться,
Якась душа добра рідна,
Віриться, знайдеться.

І закриє мої очі
Втомлені, в печалі.
Стане важким тіло моє,
Наче воно з сталі.

Душа моя легка, тепла
Вийде на простори,
Не побачу я вже світ цей –
Рідні доли й гори.

Та на все є воля Божа –
Знаю я ще змалку.
Там зустріну незабутніх
І нянька, і мамку.

Будуть поруч брати мої –
Всі ми там зберемось.
Тільки в снах посеред ночі
Ми до вас вернемось.

Вам – прожити життя земне
В щасті і терпінні!
Тільки так ви примножите
Цінності нетлінні.

16.12.2014

* * *

Читаєте, нечестивці,
Написане мною?
Сприймаєте написане
Правильно! За зброю.

Нею мені захищатись,
Доки жити буду,
Доки з-за вас плакатимуть
Знедолені люди.

Пустіть Бога в серця ваші,
Щоби диво сталось –
Аби мною написане
Вас не стосувалось.

21.02.2015

* * *

Життєдайна Божа сила,
Дух Святий Отця і Сина
Поруч мене були завжди –
Відчував я подих Правди.
Божі сили не зламати
Нечестивцям, хоч їх раті
І бісівські легіони
Збились в зграї, як ворони.
Числом – рать їх, та сил мало –
Притуплено зміям жала.
Хоч і судді корупційні –
Їхні справи колапсійні.
Добро над злом запанує —
Душа моя це віщує.

24.02.2015

* * *

Часто вночі маю віщі
Сни стосовно мене.
Мені страшно, та лиш трішки,
Бо не все збагненне.

На Господа надіюся,
Більш нема на кого.
Щодень, щоніч прошу Бога
Й Стефана святого.

Колись і мій вінець буде,
Такий, як в Стефана.
Сплетуть його нечестивці,
Що чатують зрана.

Ой багато вони можуть
Лиха наробити.
Та не зможуть мою душу
Вони погубити.

Коли судний час настане,
Я надію маю –
За любов свою до Бога
Трапити до Раю.

Ця дитяча моя мрія
Не вмре й не вмирала,
Чого хочу, душа моя
Добре знає й знала.

Та любов мені сіяла
Віщою зорею,
Була в щасті і у горі
Долею моєю.

21.02.2015

* * *

Плаче небо, душа плаче.
Страшні в серці болі,
Загинули сини кращі
За Вкраїни волю.

Не чужі сини загиблі —
Усі вони наші.
Ми знаємо – в цьому винні
Дияволи з Раші.

Довго були нам «братами»,
Хоч нас й ошукали.
На що здатні одновірці
Ми й знали, й не знали.

Одягнулись вовки сірі
У овечі шкури.
Та прикрили «Русским миром»,
Злі свої натури.

Батько не раз казав про них:
«Брехачі великі».
Брехнею нас годували
Нелюди безликі.

Не залишать нас в спокої
Аж до кінця світу.
Ми — сини землі святої,
Вони — слуги гніту.

Не дасть Господь загинути
Нашому народу –
Ми маємо в своїх душах
Гідність і свободу.

Миролюбна душа наша
Щира безкорисна.
На що ж надієшся, Рашо,
Світу ненависна.

21.02.2015

* * *

Що написане від серця,
Годі заглушити.
І по смерті вірш мій буде
З вами говорити.

11.03.2015

* * *

Під куполом Неба
Родивсь я і жив.
Я Господу Богу
Й народу служив.

2016

* * *

Духовність і гріховність
Вони завжди в борні.
І хто з них переможе –
Не все одно. О, ні!

В гріховності погрузли
І ти, і весь наш край...
Покаятись вже нині,
Мій друже, поспішай.

Не відкладай на завтра,
Негайно це зроби,
Покаятись – не просто
Відмитись од злоби.

Якщо гріхів багато,
А ще й грішиш щоденно –
Борись з ними завзято,
Час не марнуй даремно.

Гріхи на кожнім кроці.
І як їх обійти?
Лише через молитви!
Лише через пости!

Звертаннями до Бога
Свій день розпочинай.
Із чистого сумління
Твори дорогу в Рай.

13.04.2015

* * *

Усі ходимо під Богом,
з Його волі – вільні.
Те, що діється у домі, –
Наші справи спільні.
Живемо, поки працюєм,
боремось зі смертю.
Не залишим боротьби ми
зі злом-круговертю.
Боржники добра і слави,
вони також поруч.
Не дамо себе загнати
в цей гріховний обруч.

05.09.96

* * *

Якщо дорогою життя
Не боїмося смерті,
Залишиться для майбуття
Те, що в віках не стерти.

27.02.2010

* * *

Маю від Всевишнього
Щедру нагороду —
Надавати допомогу
Своєму народу.

Якщо хворий вже одужав –
Щастя ціле море,
Якщо ні, не дай то, Боже,
Це і моє горе.

10.05.2012

* * *

Не украсти, не убити
Мою віру в Бога.
Хоч по правді з нею жити,
Нелегка дорога.

І даремно зазіхають
Недруги на мене,
Шантажують, спокушають –
Око їх недремне.

А мене – рятує віра
Ще й оберігає.
Тож нема такого звіра,
Що мене лякає.

Хай лютує плем'я враже,
Як лиш заманеться.
Йтиму так, як Бог прикаже,
Доки серце б'ється.

07.02.2015

* * *

Потрудився я немало
Для людей, для Бога –
Була мені не важкою,
Радісною і легкою
Терниста дорога.

13.04.2015

* * *

Хмарки пливуть
Небесами,
Хочу пливти,
Хмарки, з вами,
Понад гори,
Понад доли.
Я щасливий,
Як ніколи.
Ластівку торкну
Рукою, –
Світе красний,
Будь зі мною.
Благодатна
Моя доля,
На те Твоя
Божа воля.
Поруч ти,
Моя кохана,
Ніби квіточка
Весняна.
Нас Господь
Благословляє –
Долі дві
В одну єднає.

24.01.2015

* * *

Часто плачу – не сміюся.
Усім не до сміху.
У молитві до Господа
Я знаходжу втіху.
Не сплю й тоді, як усі сплять
І сни дивні бачать.
Хоч дні взимку і не спішать,
Жду весну одначе.
У душі сади квітують.
Що їм літня спека?!
Дні у віршах завирують
Свіжістю смереки.
Вороття рокам немає,
Та на тому стою:
Все здолаю й привітаю
Осінь золотою.

29.01.2015

* * *

Моя молитва –
Слова до Бога.
За життя битва –
Доля й дорога.

Поміч Господню
Я відчуваю.
З прірви-безодні
Ще й воріженьків
Я піднімаю.

2013

* * *

Поїдаєш хворих, бідних.
Тучиш своє тіло.
В тюрмах держиш людей гідних,
Щоби не кортіло
Твоїм примхам противитись,
Твоїм діям звірським.
Та прийде кінець блаженству,
В царстві Межигірськім.

18.09.2013

* * *

Люблять тебе прості люди –
Бог за тебе не забуде.
А якщо лиш урядовці,
Та ще й гладять по головці,
Будеш жити із гріхами
І дружить з дияволами.
Живи краще чесно й бідно,
Веди себе добре й гідно.
Май повагу до кожного,
До бідного й заможного.
Слід при цьому пильно дбати –
Честь свою не потоптати.

07.10.2011

* * *

Дивлячися долі в очі,
Завжди знав я, чого хочу.
Просив Бога й тепер прошу,
Щоб дозволив нести ношу...
Важка ноша та й дорога
Вже від отчого порога.
Від гріхів, яких без міри,
Лиш в Христа врятує віра.
Не здобуть всього й одразу –
Суть життя не в одній фразі.
Скільки поту треба й труду,
Щоби гідно вийти в люди.

2012

* * *

Посічена душа моя,
Покрита рубцями.
Були в житті дні радості
І гріхів без тями.

Відмолюю гріхи всії
І каюся щиро.
Важкий тягар гріхів своїх
Несу терпеливо.

Надіюся від Господа
На праведне зерня.
Щоб не зросло в душі моїй
Гріховності терня.

2012

* * *

Полюбив тебе я щиро,
Як тільки побачив.
Якби тобі не присягнув,
Бог би не пробачив.

Даровані мені Богом
І щастя, і доля,
Зрозумів я тільки згодом,
Ластівочко моя.

Живемо й тепер щасливо,
Як і в перші роки.
Ти мені завжди красива,
Й дорога нівроку.

У любові народився
Наш синок Степанко –
Щастям світ заколосився
І погожим ранком.

Богу дякуємо щиро
За усе, що маєм,
Що у злагоді і мирі
Нас благословляє.

31.03.2012

* * *

Як би недруги не раді
Я не зраджу Богу-Правді.
І шляхами йду своїми:
Не один, а зі святими,
Що за Правду постраждали.
І тортур тяжких зазнали,
Та кати їх не зламали.
І вони святими стали.
Як до них мені далеко!
Не кошу під них, як дехто,
За посадами не рвуся,
Перед владним – не зігнуся.
Хто мені копає яму,
Хай візьме собі до тями:
Їх труди-старання – марні,
А потуги – не безкарні.

02.12.2014

ДО ДВАДЦЯТОЇ РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

До Двадцятої річниці
Скільки не дожили,
Котрі з чистої криниці
Живу воду пили.

Піклувались не про себе –
Про свою країну:
Була мета побачити
Вільну Україну.

Пам'ять про них не погасла,
Ніколи й не згасне.
Будуємо незалежне
Ми суспільство власне.

Збудуємо, я впевнений,
Хоч і важко буде,
Незалежну Україну
Нам для щастя, люди!

2011

СПОМИН ПРО СПІВВІТЧИЗНИКІВ, НАСИЛЬНО ВИВЕЗЕНИХ У СИБІР

Серед тайги голодної,
Снігу й зими холодної
Узялися за топори,
Нарубали лісу гори.

Збудували файну хату,
Стали сіяти й орати.
Там жили ви всі роками,
Нема ради «братам» з вами.

Діточки пішли до школи —
(Не були ж без знань ніколи!),
Покінчали інститути,
Відмовились від отрути.

Не схотіли бражку пити –
У тверезості їм жити!
Хати їхні білі, чисті,
Дітки співом голосисті.

Мову рідну не забули,
Знають ким діди їх були.
Поріднились з чесним людом,
Манівцем не пішли блудом.

Українці-небораки
Взнали, де зимують раки.
Край сибірський їм не рідний —
Він не теплий і не хлібний.

Коли музика заграє,
Українець заспіває.
Серед ночі сняться гори,
Придніпровськії простори.

В тихім спокої криниці –
Неба чистого зірниці –
Україну споминають,
Божим Раєм називають.

Україно, рідна ненько,
Чи приймеш мене, серденько?
Я люблю тебе й благаю,
Чуєш, батьківський мій краю!

11.12.2010

* * *

Я храм творю в душі своїй
І сам про це не відаю.
Завдячую батькам моїм,
Науку їх сповідую.

Народжений в любові я –
Батькам дарунок в старості,
І стала їм судьба моя
Джерельцем щастя й радості.

Були щасливими вони –
Мов сонечко відкрилося,
У чистоті завжди жили,
Дав Бог, за що молилися.

Я храм творю – свій оберіг,
Щоб і мій син на старості
Мені подякувати міг
У щасті й світлій радості.

12.12. 2010

ЗА СПОМИНАМИ БЛИЗЬКИХ І РІДНИХ ЧАСІВ МОГО НАРОДЖЕННЯ

Веселімось, брати мої,
Заспіваймо веселої,
Бо пройшла лиха година,
Наступила «світла» днина.

Це ж брати прийшли зі Сходу.
Одного ж ми з ними роду.
Брати наші православні –
Діла наші будуть славні.

Та недовго ми раділи.
Брати наші пили й їли.
Обідніли наші землі,
Стали днини наші темні.

Понищили наші храми.
В сатанинській злій нестямі
Хрести геть повикидали.
Комуністами й ми стали.

А хто такі комуністи?
Ті, що люблять пити й їсти.
Та нема кому робити,
Всі лиш смачно хочуть жити.

Дулю будеш тепер мати –
Заберемо стайні й хати.
Пошлемо вас до Сибіру
За вашу Христову віру.

Як казали – так зробили,
І в Сибіру наші жили.
Нездоланна Божа сила
Їх у горі не лишила.

Так було... Це пам`ятаймо
І ніщо не забуваймо,
Воля Божа в поміч нам —
Не дасть скривдить ворогам.

13.12.2010

* * *

Мої вірші написані –
Часточка маленька,
А тих, що сном вколисані, –
Мамко дорогенька!

Було ліньки вночі встати,
Перо взяти в руки,
Що Бог послав, записати.
Мука, ще й наука.

Пролетіли, не вернулись,
Вранці не згадаєш.
І назавжди позабулись –
Їх вже не впіймаєш.

Промінець, що тільки зблисне,
Люди не спіймають.
В ненаписанім – корисне
Щось було... Я знаю?..

25.03.2013

* * *

Зазвучали дзвони храму
Трьома голосами.
Ввись звелися ми серцями
Й чистими думками.

Не страшні нам нечестивці,
Їхні вчинки злобні –
Диявола слуги-вбивці
Це, звірі голодні.

Нас Господь оберігає –
В ділі і у слові
Всяке зло перемагає
Заповіт любові.

27.03.2013

* * *

Не таю злоби й образи
На отих служак негідних,
Що скрутити ладні в'язи
І чужим, близьким і рідним.

В їх душі гріхів, як терня,
На занедбаному полі.
Не зросте повік в ній зерня
Ані правди, ані волі.

Але істина глаголить:
«Все пройде і все минеться».
Темній силі ще задзвонить
Дзвін, що радістю озветься

У серцях благочестивих,
В душах світлих, від молитви.
Я із тими, хто щасливий
Словом віри, а не битви.

22.10.2011

* * *

Поети – пророки,
Страждальці святі.
Із ними морока
Всім владам в житті.

Хто з правдою в серці
Стояв і стоїть,
Того не забудуть
У час лихоліть.

Як це заслужити?
Всі ж знають давно –
Із правдою жити,
Не всім це дано.

20.11.2011

* * *

Осиротіли депутати,
Сараки, сараки –
У них гроші і багатство,
В людей — голі ..аки.

Вони живуть, розкошують,
Чваняться з реклами.
Самі себе називають
Держави синами.

Щодень вони «піклуються»
Про Вкраїну-Неньку,
Щодень вони бідолашну
Скубуть помаленьку.

Бо побільше вже не можуть,
Бо скубуть ще й інші.
Тож попробуй, розберися,
Хто з них кращі – гірші???

Не є кому довіритись
Бідному народу.
Не надіймось отримати
Із їх рук свободу.

19.11.2011

* * *

Нечестивці-кровопивці,
Де вас Господь діє?
Хто вам, грішним, на тім світі
Стрінувши, зрадіє?

Той, що давно оселився
В ваші грішні душі,
Котрий вами послужився
На воді й на суші.

Тим, що кражею нажите,
Вам не відкупитись,
До страшного суду в смолі
Будете варитись.

Кайтеся – одна вам рада.
Час волає грізно:
«Вчора ще було заскоро –
Завтра буде пізно».

23.10.2011

ДО УЯВНОГО ПІЛАТА

Написані мною вірші
Ти будеш читати,
І захочеш мене знищить,
Кинути за грати.

Зробиш так, як повеліли
Ті, що над тобою.
Й силу деспота уміло
Нарекли судьбою.

Бог все бачить. Йому знати,
Що в цім світі ліпше.
Тож суди мене, Пілате.
Не барись. Скоріше.

Лиш тобі, я добре знаю,
Не зазнати слави.
У очах твоїх читаю
Страх перед... лукавим.

22.10.2011

* * *

Нема поета,
Щоб не оспівав
Красу твою,
Мій Срібний краю,
Річок твоїх
Невпинну бистроту
І твоїх гір славетну
Висоту.
Душі людської
Ніжність, доброту
І віру наших
Прадідів святу.
Перед тобою,
Краю мій, стою,
Про тебе пісню
Я творю свою.

02.09.2013

* * *

Не шкодуйте свої сили,
Не минайте стрімкі схили.
Не спиняйтесь під горою,
Йдіть увись. Ходіть за мною!

Круті схили і підйоми –
Нам сьогодні не до втоми.
Як впадете, то вставайте,
Руки в небо піднімайте.

Просіть святих, Всевишнього,
Любіть себе і ближнього,
Ворогів слід теж любити,
Від гріха їх боронити.

Не шукайте земну славу,
Не надійтесь на державу.
Бійтесь гріха, бійтесь Бога –
Буде легкою дорога.

Не жадайте благ примарних,
Уникайте вчинків сварних,
Дбайте про життя небесне,
Земне, ваше – буде чесне.

Будьте храмом для Ісуса,
Не піддайтеся спокусам.
Душа й серце будуть чисті,
Діла добром променисті.

10.01.2014 23:30

* * *

Думи мої, думи мої...
Тарас Шевченко

Мов близиться кінець світу...
Невтішні прогнози.
Не минути Україні
«Братньої» загрози.

Стіна стала між братами,
Батьками й синами.
Ой, сусіди-сусідоньки,
Що діється з вами?

Гинуть твої кращі діти,
Ненько Україно,
Невже доба вертається
З іменем Руїна?

Біль проймає Україну,
І тривога в світі.
Хтось за це перед Всевишнім
Стане у одвіті.

Мати Божа нас укриє
Своїм омофором.
Ворогам дарма чекати
Нашої покори.

Світ – із нами. Світ – за нами.
Схаменися, враже!
Нездоланна воля наша!
Слава не поляже!

17.05.2015

* * *

Як жити далі?
Крути педалі
Життя того,
Що в тебе є.
Втомивсь?
Спочинь же
На сіновалі,
Бо тільки це
Тепер твоє.
Усі набутки
І всі прибутки,
Які трудом
Своїм здобув,
Поїли штрафи,
Як міль у шафі,
Вважай, ти їх
Уже забув.
Але ця казка
Ще не поразка,
Поки маєш
В душі терпець.
Як жити далі?
Крути педалі.
Невдаха – хтось,
Ти – молодець!

13.05.2015

* * *

Голос душі –
Голос кричущого в пустелі.
Цим голосом мої вірші
Кричать і розбивають скелі.

Скелі гріха –
Це байдужість прислужників зла.
Це покірність наша глуха...
Та оновлення буря прийшла.

Голос повстань
Люди вже почули навкруг.
Пісне моя! Ти не злукав –
У тебе, нарешті, з'явився друг.

08.05.2015

* * *

Брату Івану, добровольцю
Другої світової війни

Почуй мене, рідний брате –
Молодий, красивий!
Хоч родивсь я після тебе,
Але я вже сивий.

Тіло твоє в чужій землі,
А душа на небі.
Ти спішиш мені на поміч
При першій потребі.

А я живу і за тебе,
І за двох працюю.
Повсякчас твої поради,
Братику мій, чую.

Дивуються люди добрі,
Як я все встигаю?
Я сягаю поза обрій
І часу не гаю.

Живу чесно, в поті лиця
На хліб заробляю.
Щиро прошу Бога-Творця,
Щоб тебе у Раю

Розмістив Отець Всевишній
На лоні Авраама –
Там ти, воїне, зустрінеш
Наших нянька й маму.

10.05.15

* * *

Якщо живеш по правді —
То будеш в синяках,
Голодним і холодним,
Хоч руки в мозолях.

Бо правда очі коле
І зрячим, і сліпим.
Вона часом прямого
Робить кривим та злим.

Але триматись правди –
Це розкіш не для всіх.
Якщо не маєш влади –
Казати правду «гріх».

За правду ще й осудять,
Бо нині – час брехні.
Ти з правдою – невдаха,
Брехливий – на коні.

Але не вічно жити
Таким блудним життям.
На жаль, оце зробити
Прийдеться вже не нам.

06.05.2015

* * *

Хай Бог оберігає кожного
Від мук, які тепер несу,
Але діждатись переможного
Я сподіваюся часу.

Хай недруги не потішаються –
Усе, що діється, мине.
Рука Всевишнього торкається,
Зміцнивши вірою мене.

23.06.12

* * *

Повільні хвилини
Формуються в години,
Години – в дні
І тижні й місяці,
А клопоти звичайної людини
Навіюють сумні рядки оці.
Ось так життя проходить в суєті
І думаєш: «Яке жде майбуття?»
Рятують вічні цінності святі:
Помолишся й Господня благодать
Спокоєм пройдеться по серцю і душі.
Невидима свята небесна рать
Розвіє помисли гріховні і пусті.

18.05.2012

* * *

Надіюся на притулок
В оселях Господніх.
Там не буде нечестивців
Богу неугодних.

Там не буде і заздрісних,
Спраглих і голодних,
Там не буде і лжесвідків,
І змій підколодних.

02.08. 2016

* * *

Не забуду стерню свіжу
І пшениці – Божу їжу:
Поколоті мої ноги
Не від панської підлоги.

Радість для душі моєї –
Стерні запах, як елею.
Глушить біль, образи глушить,
Гіркі сльози – й ті осушить.

Пам`ятаю нянька й мамку,
З ними я на полі змалку:
Сира земля і стернянка,
Пахне доля ними п'янко.

Таким чистим, добра повний,
В устремліннях невгамовний
Іду життям. Сили темні,
Ви – безсилі! Будьте певні!

Вас ні крихти не боюся,
Бо Всевишньому молюся.
Мені завжди допоможе
Земля рідна й Слово Боже.

30.05.2015

* * *

Батьки і діти,
Куди нам ся діти?
З Божим Словом хліб ростити
В Божій ласці й мирі жити.

05.03. 2016

* * *

Не поїду на чужину,
Не залишу Батьківщину,
Буду вдома будувати –
Тут мій батько й моя мати.

В цім краю я народився,
Тут омився і хрестився.
Маю віру православну,
Батьківщину маю славну.

Я не маю вини в тому,
Що служили ми чужому.
Незалежність ми здобули,
А як жити, не збагнули.

Та прийдешні покоління
Знайдуть сили, мудрість,
вміння.
Подолають негаразди:
Наші люди – добрі газди.

29.04.2011

* * *

Прости нас, Господи,
За вбивство умисне
Дитини в утробі
Гріх смертний тисне!

І на матір, і на батька,
В однаковій мірі.
Були ми нещадні
Й лютіші від звірів!

Усіх, хто до цього
Хоч трішки причетний,
Совісті муки
Чекають нестерпні.

Не нарікаймо ні на кого –
Самі винуваті:
Ми згубили життя людське
При його зачатті.

Найважчі в світі
І злочин й провина,
Коли ненароджена
Плаче дитина.

28.01.2014

* * *

У Івана Мудрогена
Світлі очі-галогени.
Вони світили у майбутнє,
Тепер світять в незабутнє.

Був Іван і атеїстом,
Був і є він комуністом.
Ставив партбілет на хрест,
Тепер хрест – на партбілет.

Розворушив всю громаду.
Сам ні спереду, ні ззаду.
Він цькує на брата брата,
Йому сняться райські врата.

Хоч минулись аноніми,
Пішли вхід вже псевдоніми,
Але кожний знає й сам,
Ким цей був і є Іван.

1990

* * *

Не знав я втоми у роботі,
Якою з волі Бога жив –
У ній протест мій і мій спротив,
Й душі негаснучий порив.
Я щиро вдячний долі й Богу
За щастя й навіть за біду –
Всевишній дав мені дорогу,
Якою я до перемоги
В своїх трудах щоденних йду.

20.03.2016

ПРО АВТОРА

Степан Томович Біляк народився 8 лютого 1944 року в мальовничому гірському селі Горінчові на закарпатській Хустщині. Як і більшість його ровесників-сельчан закінчив середню школу (1961). Того ж року поступив на медичний факультет Ужгородського державного університету. Його дитяча мрія – стати лікарем – здійснилася у 1967 році, коли отримав диплом лікаря-лікувальника і поїхав за направленням у Міжгірську центральну районну лікарню, де працював хірургом та анестезіологом упродовж 3-х років.

Потяг до науки й удосконалення фахового рівня привели його звідти в аспірантуру на кафедру шпитальної та загальної хірургії медичного факультету УжДУ до відомого в краї та за його межами професора Олександра Васильовича Фединця. Згодом організував та очолив міжрайонне урологічне відділення в Новому Роздолі у Львівській області. Через 3 роки повернувся на Закарпаття, в рідний край, без якого життя вважав неповноцінним. «Якби можна перенести Новий Розділ за Головний вододільний Верховинський хребет Карпат, я б звідти нікуди не від'їжджав», – говорив близьким та друзям. Повернувся на Закарпаття у 1977 році, до того ж не сам, а з дружиною Тамарою, яку назвав своїм оберегом.

Незважаючи на життєві негаразди, без яких рідко хто обходиться, він, людина християнської душі та моралі, не розгубив, а примножив даровані йому Богом таланти, від якого свого

часу не відмовився перед активом Хустського райкому комсомолу, із-за чого не був прийнятий в комсомол.

У 1980 році Степан Томович захистив кандидатську дисертацію, отримав Вищу категорію з урології, розпочав будівництво власного дому, посадив сад, та найпам'ятнішою подією стало народження сина Степана.

У 1984 році завідувач облздороввідділу Василь Миколайович Рішко призначив молодого фахівця завідувачем урологічного відділення обласної клінічної лікарні. Це призначення уможливило Степану Біляку розширити діапазон надання медичної оперативної допомоги краянам в урологічному відділенні розробкою та впровадженням в у практику нових технологій. А із придбанням лапароскопічної апаратури значно підвищило оперативність та ефективність лікування хірургічних, урологічних та гінекологічних захворювань за малоінвазійною методикою – лапароскопія стала революцією в світовій хірургії і вперше була застосована в Україні Степаном Біляком, який створив 1992 року в Ужгороді ПМП «Санус». Його зусилля були належно оцінені місцевою владою, МОЗ України та Президентом України – Степану Томовичу після проведення ним VII Конгресу СФУЛТ у 1998році було присвоєно почесне звання «Заслужений лікар України».

Приватна медична практика дала можливість побудувати на самісінькій межі Ужгорода і приміського села Минай храми святого архідиякона Стефана та відомого зцілителя, оберега здоров'я української нації преподобного

Агапіта Печерського (? – 1009), а також лікарню, результатом об'єднання яких став Духовно-медичний центр Степана Біляка.

Степан Томович не залишався також осторонь політичного та громадського життя. Член Руху України за Незалежність з першого дня його створення на Закарпатті, своєю професією та високим фаховим рівнем налагоджував і налагоджує високу ефективність народної дипломатії між громадянами західних регіонів та інших регіонів України. Починаючи з 90-х років і до цього часу, Духовно-медичний центр надає сучасну медичну допомогу пацієнтам з усіх куточків країни.

Свавілля та беззаконня бандитської влади Януковича щодо пацієнтів та лікарів спонукало його, активного громадянського діяча, створити та очолити громадську організацію «Рада захисту прав пацієнтів та медичних працівників», не зважаючи на супротив владних структур.

Фахова та громадянська активність Степана Біляка не слабне. Він продовжує застосовувати в своїй практиці новітні методики оперативного лікування урологічних, хірургічних та гінекологічних хворих, тепер уже разом зі своїм сином Степаном, який перевершив свого батька та учителя.

Заслужений лікар України, кандидат медичних наук, протоієрей Православної Церкви, Член Національної спілки журналістів України, власник та шеф-редактор тижневика «Карпатська Україна. Красне Поле» небезуспішно продовжує активну боротьбу з корупцією та

невіглаством в охороні здоров'я не тільки рідного краю, але й усієї України.

У збірці поезій Степана Біляка «Проліски рвуться увись» (2014) є вірш-експромт про власну лікарську долю, який увібрав у себе провідні штрихи його трудів і днів:

Я – син лісу, я – син поля
Нелегка у мене доля.
.....
Працював я вдень і вночі
Мало спали мої очі.
Якщо й буду сто літ жити,
Вже мені не відпочити,
Бо така вже моя доля,
Сина лісу, сина поля –
Людей хворих лікувати
Їм здоров'я повертати.

Лікарняна книга відгуків Білякової клініки – унікальний документ. Географія пацієнтів охоплює всі райони Закарпаття і виходить далеко за межі області. Усього за піввіку практики С. Біляк виконав понад 14500 операцій, з них 4000 – лапароскопічних при хірургічній, урологічній та гінекологічній патології.

ЗМІСТ

Люди – завжди люди.....5
Прости нас, Господи, прости.....6
Що на мене отут чекає.....7
Тече вода тихо-тихо.....8
Дай, Господи, іншим щастя.....9
Помолюся Пану Богу.....10
Як зустрінуся з тобою.....11
І минуле, і майбутнє.....12
Спомин про весну 1945-го.....13
Я зробив свій вибір власний.....15
Маємо один день Злуки.....16
Коли зустрілись наші очі.....17
Мелодійна мово рідна.....18
Мов бурхлива гірська річка.....19
Мово рідна українська.....20
Жаль, напевно, повертати.....21
Відцвіли вже чорнобривці.....22
Політики, політики!.....23
Господи! Моє серце сповнене.....24
Невже ж то край наш.....25
Кому маю дякувати.....26
Я молюся й Бога прошу.....27
Мені моя мамка.....28
Мене Всевишнього рука.....30
Князі земні.....31
На нескошених травах.....32
Відійду у життя вічне.....33
І душа моя, і серце.....34
Моя рука тримає міцно.....35
Помирати вже не страшно.....36
Завтра свята неділиця.....37
Не забуду я водицю.....38
Сплюндровані в Україні.....40
Спасибі, Господи, Тобі.....41
Не користуйтесь в житті напівправдою.....42
Любов не можна зважити.....43
Повиривали всі хрести.....44

Відчуваю, надто рано.....46
Зневірені люди.....47
В любові народився я.....48
Радіти вмій тому, що є.....49
Помирати в самотності.....50
Читаєте, нечестивці.....51
Життєдайна Божа сила.....52
Часто вночі маю віщі.....53
Плаче небо, душа плаче.....55
Що написане від серця.....57
Під куполом Неба.....58
Духовність і гріховність.....59
Усі ходимо під Богом.....60
Якщо дорогою життя.....61
Маю від Всевишнього.....62
Не украсти, не убити.....63
Потрудився я немало.....64
Хмарки пливуть.....65
Часто плачу – не сміюся.....66
Моя молитва.....67
Поїдаєш хворих, бідних.....68
Люблять тебе прості люди.....69
Дивлячися долі в очі.....70
Посічена душа моя.....71
Полюбив тебе я щиро.....72
Як би недруги не раді.....73
До Двадцятої річниці Незалежності.....74
Спомин про співвітчизників,
насильно вивезених у Сибір.....75
Я храм творю в душі своїй.....77
За споминами близьких і рідних часів
мого народження.....78
Мої вірші написані.....80
Зазвучали дзвони храму.....81
Не таю злоби й образи.....82
Поети – пророки.....83
Осиротіли депутати.....84
Нечестивці-кровопивці.....85
До уявного Пілата.....86

Нема поета 87
Не шкодуйте свої сили 88
Мов близиться кінець світу... 89
Як жити далі? 90
Голос душі 91
Почуй мене, рідний брате 92
Якщо живеш по правді — 93
Хай Бог оберігає кожного 94
Повільні хвилини 95
Надіюся на притулок 96
Не забуду стерню свіжу 97
Батьки і діти 98
Не поїду на чужину 99
Прости нас, Господи 100
У Івана Мудрогена 101
Не знав я втоми у роботі 102
ПРО АВТОРА 103

Літературно-художнє видання

БІЛЯК Степан Томович

У ПОЛОНІ ЩОДЕННЯ
Поезії

Редактор *Д. М. Федака*
Художнє оформлення *М. М. Дем'ян*
Комп'ютерний дизайн *М. С. Лазорець-Стан*

Формат 84х100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Book Antiqua.
Умов. друк. арк. 5,46. Замовлення № 32.
Тираж 1000 пр.

Видавництво TIMPANI
Свідоцтво про державну реєстрацію видавців від
15.04.2003 р.
Серія ДК, № 1327

Друк ТОВ «Папірус-ф»
88000, м. Ужгород,
вул. Собранецька, 146/39

БІЛЯК Степан Степанович, кандидат медичних наук, головний лікар Духовно-Медичного Центру, онкохірург, уролог.

ЛІКАР ЗА ПОКЛИКАННЯМ

Закінчив УжНУ в 2003 році та інтернатуру по хірургії в 2005 році. Два роки навчався в клінічній ординатурі та три – в аспірантурі в ДУ «Інститут Урології НАМН України» в Києві (2005-2011). Протягом 7 років опановував технологію оперативних методик лікування урологічних хворих у Президента НАМН України, академіка НАН України, Героя України, директора ДУ «Інститут Урології НАМН України» Олександра Федоровича Возіанова та інших провідних фахівців.

Захистив кандидатську дисертацію в 2011 році на тему: «Обгрунтування лапароскопічного методу високої резекції яєчкової вени при варикоцеле» під керівництвом член-кореспондента НАМНУ, директора ДУ «Інститута Урології НАМН України» Сергія Олександровича Возіанова. В тому ж році повернувся на Закарпаття. В 2013 році пройшов спеціалізацію по онкохірургії в Національному Інституті Раку, ДУ «Інституті Урології НАМН України» та в Київському міському клінічному онкодиспансері.

Проходив стажування в університетській клініці м. Майнц (Німеччина) в Центрі Раку під керівництвом професора Джона Тюроффа по онкоурології. Освоїв радикальне видалення сечового міхура з приводу раку та формування нового сечового міхура із кишки. Один з небагатьох на Україні та єдиний на Закарпатті проводить радикальну цистектомію (видалення сечового міхура, простати, сім'яних міхурців та регіонарних лімфатичних вузлів) з різними видами деривації (відведення) сечі

Професійно володіє традиційними та сучасними методами лікування хірургічних, урологічних, гінекологічних та онкологічних хворих із застосуванням лапароскопічної та ендоскопічної апаратури. Бере активну участь в роботі вітчизняних та зарубіжних конференцій.

ДОВІРА, ЗАСЛУЖЕНА РОКАМИ...

Клініка Біляка

ДУХОВНО-МЕДИЧНИЙ ЦЕНТР

- ХІРУРГІЯ
- УРОЛОГІЯ
- ГІНЕКОЛОГІЯ
- ОНКОЛОГІЯ

- Лапароскопія
- Ендоскопія
- Озонотерапія

050 534-38-43,
050 610-07-77

Ужгородський р-н, с. Минай,
вул. Коротка, 1а
www.bilyak.com.ua